

Σκράπας και κουμπούρας, ανάμεσε σε άλλα, ήμουν στα Λατινικά στο Γυμνάσιο, και αυτό το σημειώ νω για να μην περάσει, ο τίτλος ως επίδειξη γνώ σεων.

Αυτές οι τρείς λέξεις ερμηνευμένες στην Νεοελληνική, μας λένε:

«Στο νικητή τα λάφυρα».

Δυο αποσπάσματα από δυο βιβλία, για δυο πολύ κρίσιμα ιστορικά σκαλοπάτια της Ελληνικής Ιστορίας που έρχονται να επαληθεύσουν, να δικαιώσουν στο έπακρο, το λατινικό αυτό
ρητό.

Φεβρουάριο του ’43, ο Άρης Βελουχιώτης αναγκάζεται να κατέβει στην Αθήνα, ώστε να αντιμετωπίσει πληθώρα κατηγοριών μπροστά στην ηγεσία του Κ.Κ.Ε. Μεταμφιέζεται κατ’ αρχάς σε παππά, καθώς όμως στην Ασφάλεια έχει διαρρεύσει ότι βρίσκεται στην πόλη, ξυρίζει τα γένια, αφαιρεί δυο χρυσά δόντια και προσέρχεται στην συνάντηση.

Απέναντι του βρίσκονται ο Γιώργης Σιάντος Γ.Γ. του κόμματος, ο Γιάννης Ιωννίδης μέλος της Κ.Ε. με μεγάλη ισχύ, ο Ανδρέας «Σαμαρινιώτης» Τζήμας μέλος της Κ.Ε και ο Πολύδωρος Δανιηλίδης μέλος της Κ.Ε του Ε.Λ.Α.Σ. Όπως σημειώνει ο Δ. Χαριτόπουλος στο βιβλίο του «Άρης ο αρχηγός των ατάκτων», το κατηγορητήριο, βάσει εκθέσεων και καταγγελιών, αρχίζει με σκληρή γλώσσα και είναι ατελείωτο.

Αφού λοιπόν ο οπλαρχηγός αντικρούει ήρεμος, μία προς μία κάθε κατηγορία, πάνω στις επικρίσεις για κάποιες σκληρότητες απαντά με μια κυνική αποστροφή:
«Αν νικήσουμε, όλα τα στραβά θα ξεχαστούν. Αν νικηθούμε και άγγελοι να 'μαστε, δεν θα έχουμε που να κρυφτούμε».

Στις 9 Μαρτίου του ’43, ο Βελουχιώτης, εγκαταλείπει την Αθήνα, επιστρέφει στο φυσικό του περιβάλλον. Στο βουνό. Για να ξαναβρεθεί δίπλα στα αγρίμια του, στον πιο ετερόκλητο στρατό όπου οι ντουλαμάδες και τα τσαρούχια του 1821 συντάσσονται με τα δεδομένα του 1943. Δεν είναι ούτε 38 ετών. Του απομένουν 27 μήνες ζωής. Ένα χρονικό διάστημα που θα στρωθεί, για τα καλά, το μονοπάτι του Εμφυλίου. Ένα κομμάτι χρόνου, όπου οι περισσότερες από τις καλύτερες ελπίδες θα σβήσουν σε ποταμούς αίματος, και θύελλες μίσους.

Θα περάσουν τριάντα χρόνια από την στιγμή που ο Βελουχιώτης είδε για τελευταία φορά την πρωτεύουσα. Ο τόπος ζει υπό το καθεστώς του Απριλιανού πραξικοπήματος, το οποίο αυτοπροσδιορίζεται ως «Επανάστασις» και συγκροτεί αυτό που ορίζει ως «Εθνική κυβέρνησις».

Ένας από τους πραξικοπηματίες και σε θέση κλειδί, ήταν ο Μιχαήλ Ρουφογάλης. Δυο χρόνια μικρότερος του πρωτεργάτη, Γ. Παπαδόπουλου, συνταγματάρχης του Πυροβολικού, αλλά και απόφοιτος της Σχολής Πληροφοριών του ΓΕΣ, της Σχολής Ψυχολογικών Επιχειρήσεων ΗΠΑ και της Σχολής Πολέμου, κατά πως ανα φέρουν τα βιογραφικά του.

Τον Σεπτέμβριο του ’72 γνωρίζεται με το μανεκέν Βασιλική Πασβαντίδη. Τον Σεπτέμβρη του ’73 νυμφεύονται. Εκείνος είναι 52 ετών και είναι ο πρώτος του γάμος. Εκείνη έχει τα μισά του χρόνια, 26 και είναι ο δεύτερος της γάμος. Ζουν μια ασύλληπτη ζωή, όπως η ίδια την περιγράφει λεπτομερώς στην **βιογραφία** της. Προφανώς με κρατικό χρήμα. Σε μια από τις κοσμικές εξόδους τους, μας αφηγείται τι διεμήφθη:

«Ενα βράδυ ο Χρήστος Μίχαλος, τότε υπουργός, μισοαστειευόμενος, του λέει ότι τώρα που παντρεύτηκε θα πρέπει να κάνουν καμιά δουλειά να εξασφαλίσουν το μέλλον τους, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται. Ο Μιχάλης, ατάραχος, του λέει να μην ανησυχεί. 'Οσο είμαστε στα πράγματα δεν μας χρειάζονται λεφτά και, αν πέσουμε, τα λεφτά δεν θα μας σώσουν'. Ξεσπάει σε γέλια. Εγώ παγώνω, μαζί μου κι ο Μίχαλος».

Πέμπτη 6 Σεπτεμβρίου 1973. Αγιος Δημήτριος Αμπελοκήπων. Γιώργος Παπαδόπουλος, Μιχάλης Ρουφογάλης, Βασιλική Ντέλλα Πεσβαντίδη Ρουφογάλη (φωτό από το βιβλίο: της Να Γιατί). Το μοτίβο θα κρατήσει μόλις 80 μέρες ακόμα.

Όπερ και εγένετο. Ο Μιχαήλ Ρουφογάλης αφού συνελήφθη σχεδόν κοιμώμενος από τους άνδρες του Μίμη Ιωαννίδη, τον Νοέμβριο του '73, κατέπεσε όλων προνομίων του. Με την έλευση της μεταπολίτευσης εκτοπίζεται στη Τζιά, ενώ αργότερα προφυλακίζεται στον Κορυδαλλό. Τον Αύγουστο του '75 καταδικάστηκε, από το πενταμελές εφετείο Αθηνών σε ισόβια και σε στρατιωτική καθαίρεση. Πέθανε στη φυλακή, τον Φεβρουάριο του 2000, οκτώ μήνες μετά τον θάνατο του Γ. Παπαδόπουλου, επίσης στη φυλακή.

Η Βασιλική Πασβαντίδη, γνωστότερη ως Ντέλλα, έκαμε άλλους δυο γάμους, έζησε και ζεί μια θεωρούμενη ως μυθική ζωή, ανάμεσα στην Ν. Αφρική, την Ν. Υόρκη, την Αθήνα, το Ακαπούλκο, το Παλμ Μπητς, το Χονγκ Κονγκ, το Σάουθάμπτον.

Λέγεται πως, ο Αδόλφος, σε κάποια από τις νηφάλιες, ίσως, στιγμές του, είπε προφητικά: *«Αν νικήσεις, δεν χρειάζεται να δώσεις εξηγήσεις. Αν νικηθείς, καλύτερα να μην είσαι εκεί για να δώσεις εξηγήσεις».*

Μετά από 60 εκατομμύρια, χρεωμένα σε αυτόν, θύματα, ακολούθησε πιστά την προφητεία του.

…ad victor spolia